

en ordentlig Straf i Vente for den nuværende højtærede Finansminister. Han maatte komme igen, ikke een, men flere Gange til Rigsdagen og erkende, at der var skønnet forkert og atter skønnet forkert; han maatte have Præferencekapitalen, og han maatte sluttelig have Statsgarantien for overhovedet at dække sig overfor de gale Skøn, han foretog.

Men denne Mand er ikke afskediget, nej, han sidder i Dag paa ny som Finansminister, og han har en saa stor Betydning, at man endog fra Store Nordiske Telegrafskab indstændigt anmoder om endelig at faa Lov til at beholde ham i Bestyrelsen, for man kan slet ikke undvære en saa fremragende Mand. Han er ikke afskediget og skal heller ikke afskediges, men den forrige Bankinspektør maatte ikke skønne forkert, han maatte ikke undgaa at vide, at det var Kæltringer, han stod overfor, han skulde vide, saa snart han rejste til Faaborg, at her stod han overfor en Forbryder, som han skulde tage sig i Agt for. Det er et farligt Spil, her er spillet.

Selvfølgelig forstaaer alle, at de virkelige Grunde maa være andre end dem, der findes i de Redegørelser, vi nu har set eller hørt. Vi ved alle, at den nuværende højtærede Justitsminister, som kom ind i Andelsbank-Affæren i 1925 uden at faa rigtigt Held med sig i sine Forsøg paa at ordne denne Bank-affære, den Gang kom i et vist Misforhold til den nu afskedigede Bankinspektør. Det er fremhævet i den store Beretning, som Andelsbankudvalget afgav i 1926, at den nuværende Justitsminister har fremsat forskellige Angreb paa Bankinspektøren under de Drøftelser, der da fandt Sted, og det eneste, som synes at være noget i alt det mere eller mindre uklare, der saaledes blev præsteret, er den Sigtelse mod Bankinspektøren, som den højtærede Minister ogsaa i Dag førte frem, for at have villet lokke den nuværende Justitsminister til at udstede en falsk Erklæring til Offentligheden.

Hvis han nu havde gjort det, saa havde han jo lært det paa et godt Sted, men han gjorde det ikke. Referatet om denne Paastand er alene bygget paa den højtærede Justitsministers Udtalelser, og ved den Undersøgelse, som jeg foretog, efter at Andelsbankudvalgets Betænkning var kommet mig i Hænde, dels personligt og dels ved Embedsmændene i Ministeriet, fremkom der intet, som kunde faa os til at tro paa andet, end at der maatte foreligge i det mindste en Misforstaaelse fra den nuværende Justitsministers Side; og dette støttes paa ganske afgørende Maade af Udtalelser, som

findes i den paagældende Beretning, af en af Nationalbankens Direktører, som har deltaget i Forhandlingen, og som ikke aner noget som helst om, at Bankinspektøren har villet lokke Justitsministeren paa saa skændig Maade.

Som jeg har oplyst offentligt, har den nuværende højtærede Justitsminister anmodet mig om at foretage en Undersøgelse paa disse Punkter og meget stærkt krævet, at der blev skredet ind overfor Bankinspektøren i Anledning af disse Forhold. Jeg har efter denne Anmodning set en Række Angreb i Venstrebladene paa Bankinspektøren paa samme Grundlag, som denne Samtale var holdt paa. Den Undersøgelse, jeg foretog, førte ikke til nogen som helst Overbevisning om Klagens Berettigelse, og jeg gik derfor ganske naturligt ikke til det Skridt, som den højtærede nuværende Justitsminister maaske havde ventet af mig. Det var da paa en Maade godt, for saa blev der jo noget at gøre for min Efterfølger og for ham selv.

Der foreligger med Hensyn til den Undersøgelse, som Andelsbankudvalgets Beretning giver Resultatet af, fra Bankinspektøren, Hr. Hald, en omhyggelig Gennemgang af hele denne store Beretning, altsaa ogsaa af de nævnte Punkter; og foruden denne omhyggelige Gennemgang, som Punkt for Punkt imødegaar en Række af de Paastande, der er fremsat, belyser dem og beviser, saa godt som den Slags Ting lader sig bevise, foreligger der i samme Sag en Skrivelse, som er foranlediget ved den Undersøgelse, som altsaa fandt Sted, da den nuværende Justitsminister havde anmodet mig derom.

Jeg nærer ingen Tvivl om, at dette Forhold har spillet en Rolle, ja, maaske endog har været afgørende i denne opsigtsvækkende Sag. Jeg henviser i saa Henseende til Ministerens Støtteorgan, „Nationaltidende“, som siger: „Affæren er Hr. Rytters, den er hans ubestridt, helt og holdent hans, fordi det var hans gamle, stadig nagende Andelsbankskade, der skulde væltes over paa sagesløs Person, og den er hans ogsaa i den Forstand, at det, han her har søgt at vælte af paa en anden, vil falde tilbage paa ham selv med største Vægt.“

Men bortset fra denne elskværdige Bedømmelse, som „Nationaltidende“ fører frem, og som jeg altsaa ganske kan tiltræde, tænker jeg mig, at der maa være flere Grunde. Mon der ikke er Stof til endnu en fortrolig Henvendelse til Finansudvalget? Nej, jeg foretrækker unægtelig aaben Besked her. Ministeren maa vel kunne oplyse, hvad